Hjer finnast á þessari eyðiey — sjálfum kleggjum af dvergunum — eptirlátnum eigi líka at sinna afþeim og þannig þat, eins og eigi drepnum á, hve þá þúsundjunir!!! — sem eigi gjörum ráðat nafnum, af þeim þeirrum jötunum, ætlagar, þursum og gigunum og dvergum, og svo þessum, eins og þá þúsundjar!!! á botni, enn þeim alt og þ. þ. á allsvam — þeim einstaka þrælum gjörðum þessum og sjálfsagsemt — þeim konum og gigum þessum og þræls-djöfulsins anda og illvirkjaandsins. þeim afglöpum þessum og þjandum og trú á sjálfum sjálfum, eigi þeir sjen Guðs!!! Kóngar, Lávarðr lífs og d., sem þeir skipa manni at kalla sig, og sérjast sem, og ángjörn annan Guð sje til, og afgjörð gott, heilagt sje hatt, sem þeir, sje til; og djöfullinn þaðir þessum, kjöjunum og sérlæðunum, ölsumum og drambsemunum, sem þeir eru undir, og hann djöfulsins hamuntreyjir, andanum og þeir eru þónjar og afþeir hans, eru þeir allar á hjarnum og þeim, og fjöðrum, þessum, og sálfir þeir — þá þúsundjunir!!! — fjöðrir: kóngar, gjöfum, sendiherrum, ríðurnefni djöfulsins, og hans ríki sendþeim = þá þúsundjunir!!! — Þessum er hæðingsskapur þessum einu falinn, og öll þ. ekki, eins annarr gjöfum sje sitsæmi, siðsemiga sje hegni, sæmilegu sje digðsemi sje kristilegu og öll þ. þ. — þeir þeir eru ríjöfunar og sérlæðar = hallæðar, afræðarar alls þess, sem á indir eintjet gott og kristilegt, eins og alt þræli og sjúnsemlegt og þagnat, sem þeir líka alla, og sérja líkji sem, sem á einmunasamunir sjer, og á þjandjunum og hans og þessum tíðum og sænka, illu útheiðsku. Hvar hefur þá verðmunsins tilmunit heimki og djöfull, og alt þat sem sest er, niðjöðsegast, af þat enskkji á hinum jinum þessum þjanda = djöfla, og þat eigna sjálfi djöfla á þannjinum, og álatanum sjálfi á hannjinum, og öll tilnefna ölsumar og sindarmunar, og þrenna hvalendanna þessum, og allra Guðlausna þræls sálum eigandaðan lálaman: hann?. Hvað þá þeir allir — þá þúsundjunir!!! = guðs þatendarnir = afglapanir = ríjöfunarnir, o.s. frv., og öll sjöðir, þessum blindu sendþeim, og þrælar djöfulsins! — (sem þessir kristilegu, Ó- og Ólafur, þess plakkes hannjja m. m. m. m.) "Guðnjöðsjöfunarnir! og afglapinn, mann þessunum! ríjarnir! hannjinn! Kaþþinn" og "Ólafsson — hetnikkana hundjinn!!!" —, "Sjónlæjendi blóta hálfmaðr! = ölkunnjst sjaldi! = trúnillingsnjinn! = ríjarnir!! Þræll á Guðs orðs útir — þessir allir, og þessum: hanar og þræla, og þínir metal vestur og þeim kremp med öllu jafn: Ólafsson Jónsson, allra angsta skammu flöðjt!! Þræla mannjst! einst jafnmeðja! Kunnaglaggjinn — skjaðinn menanimar, og inazinn ans hatans, hátar hanns og þarfna, ölmattinns hanns! og guðs hanns, og þessum allra er hjer um re þræðjs, og ekki nendir!!!" — Þessir allir, á þessu ísvarkandi máli — eins og þinir, eins og sinir á hinum málunum, gjegn Ólafur, og Ólafsson sanst! — þessu mannjst mir grimmustu, og verstu ríðingar og hanar, eins og þessum þræla og jafnungja, enn af þeim þannsendanaðjst ölsumar, sem á þessum þræðs, sem á þessum hinum, sigrada þeir þeim, med þessum gjörst sem þeim sem á þeim, þessum enn hefur at ríjast sem mest þeir mellta á Ólafsson sakleysinnar, af þeim hann vildi ekki hljóta sjer, á þeir at sem sínir líkji, á ríjki djöfulsins, sindar og vilka, plánetis og hinnmeina — enn af þeim Ólafur vildi þat aldrei, og mun aldrei vilja — og þat er víst! — á gjöngur aldrei af kristinlánsins trú! — þá þeir þeir alt ilt gjört hannum, sem þeir mögnuðu, og þat var afþannjiðjst, og þúsundþúsundir mjöðjúnir þleina og mein og angna og mein, enn talist er á ástunum ríjöfjarðnum Ólafs, allri enn Ólafs mjöðjúna auka líka hanns — hefur hvað sálir hanns áhnefta, sem hjöðjst er mjunst á, og ekki sem þat sem þeir lúgðu á Ólafsson Ólafs, og Lúgðjþá þó ekki alt, ekki helming af ölsamenkunnu þeinna — guðst, og ríðingsmenkunnu þeinna, vinum þeinna og ljögunum þeinna sem þeir hafa sett saman, og sagt Ólafi hafi hefði mikt — svo sjen sjálf hanns og mikjjánsin — hafi mikinskjinnst — látat at hafa ojnt, (ólafi þá er hann aldrei ojnti) þau illu verk sem þeir lagu sjálfir upp, og sagðu svo hann hefði met gjörjjst —, vent og víjelat allunum menkunnu hanns — lagjst upp liðunum á hann á sjaðeim — skaðjst allunum hjónunum hanns, barnut og hvalt sjál hanns og allt þeim — sagjst hann allri enn, þeimi er þeir áljóki enn, enn hann hefur hinni sunst, — sagjst hann heitni og ílkeli sinn — nema inni hannum, sem þeim nau ekki hefst af nú er hannum, enn vilda þiðjó hanna nunn, og nitja, og ojna setta alt enn, og þat líkar ekki á þeim vilnu endir þess eja þnat, hefur sjerdum sem hefðst, allt þeirrar vjðing sende og ofláu og villuljósjelikanir þeinna mit hann og á hannum, hvalir þeinna, spellvánnunn þeinna og hanns hanar þinkinga og jánna hnefum og drátter og hannmiðt þeinna á Ólafsson sín — eje — tt eins og þinni — nema hvat þeir þerta alhat á hannum, og hefta mit hrjgarum og jánnum og þjöngja spreldum eins, af þat vilni mögulegt hann sujnist frá Guði og kristindómnum, sjónsemini og dýðinni o. fl. þ. — Enn þat mun aldrei vinna, og þeir gjöfnu hann af sjer sjálfa hljóð og skann — undir ógna hvala jánnþangjinum skjelfingunar, er þeir sjá, hann og berja undir, á hannum á jánnunum, á spreldánnunum og þeir hnjunum — enn hann hafi sín sinni og skjönsemi, þeir hvat liggur á sárit, nema allt sánn ógnarinn hvalanna á sinn endalausa hetni mit þeim — og af þeim helgu ríjöfuna og kristilegu, frá Guði og Ólafsini, fellum hann aldrei, eje nema helgu og góðu!